

[Rahbek.]

ønsker at gaa bort fra fri Næring paa dette Omraade.

Jeg skal slutte disse faa Bemærkninger med paa mit Partis Vegne at sige, at vi ikke kan give Tilslutning til Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse. Hvis derfor Flertallet holder fast ved sin Stilling i det andet høje Ting, er der ingen synderlig Grund til fra vor Side at foreslaa at prøve Mulighederne i et Udvalg. Nu ser jeg ganske vist i „Politiken“ for i Gaar en meget interessant Artikel, som jeg dog ikke skal begynde at citere; jeg henleder kun Opmærksomheden paa den, den havde til Overskrift: Filmskineseri. Om der kan tillægges denne Artikel nogen som helst politisk Betydning, skal jeg ikke kunne udtale mig om, men *hvis* der kan det, aabner der sig jo hidtil uanede Muligheder, og saa vilde jeg finde, det var rimeligt, at vi undersøgte disse Muligheder i et Udvalg. Men jeg slutter altsaa med at sige, at holder Flertallet fast ved sin hidtidige Stilling til Lovforslaget, tror jeg ikke, der vil være store Muligheder for, at vi fra vor Side kan give Tilslutning til Lovforslaget.

Stein: Det er ikke saa længe siden, at Ordføreren for et af de to Regeringspartier ved Behandlingen af et af den højtærede Justitsminister fremsat Lovforslag fandt sig foranlediget til at sige, at den væsentlige Aarsag til, at den høje Rigsdag skulde beskæftige sig med den paa-gældende Sag, var, at den højtærede Justitsminister nu engang havde sat sig i Hovedet, at der skulde lovgives paa dette Omraade. Noget tilsvarende kan vistnok siges om det foreliggende Forslag til en ny Lov om Biografteatervæsenets Ordning.

Vi staar i denne Tid Gang paa Gang i Rigsdagen over for dette, at der fremsættes Lovforslag — og det gælder ikke mindst Lovforslag, som fremsættes af den højtærede Justitsminister —, over for hvilke man har et ubehageligt Indtryk af, at det, der tilstræbes, er en Bessermachen, som ikke finder en tilstrækkelig Begrundelse i de faktisk foreliggende Forhold. Saaledes var det med Presseloven, saaledes er det med et andet paa dette høje Tings Dagsorden for i Dag opført Lovforslag, og saaledes er det med den Sag, vi beskæftiger os med i Øjeblikket. Og det er jo saaledes — som ogsaa den ærede sidste Taler antydede —, at i denne Sag som i forskellige andre Sager har den højtærede Justitsminister ikke engang Tilslutning i sine egne Kredse. Tvivlen, Usikkerheden,

Modstanden mod disse Forslag strækker sig langt, langt ind i Regeringspartiernes egne Kredse. Om Lovgivningen mere end om alt andet gælder det imidlertid, at man ikke uden Nødvendighed skal lave om paa Tingene, at en vis Stabilitet er paakrævet, hvis det ikke skal gaa ud over Tilliden og Trygheden i Samfundet.

Det er ikke mere end nogle faa Aar siden, at vort Biografteatervæsen ordnedes paa en saadan Maade, at man havde Lov til at regne med, at der dermed paa dette Erhvervsomraade var skabt et Grundlag, som man kunde bygge paa for en Aarrække. Under Behandlingen af det paa-gældende Lovforslag i 1932—1933 udtog man af Lovforslaget nogle Bestemmelser om Oprettelse af en Filmcentral, som var uden Sammenhæng med Lovforslagets øvrige Indhold, og som man fra Ministerens Side ønskede gjort til Genstand for en særlig Overvejelse. Dette Emne blev da ogsaa kort efter overgivet til et af Justitsministeren nedsat Udvalg, som afsluttede sit Arbejde sidste Efteraar med Udarbejdelsen af Forslag til Lov om Oprettelse af en Filmsfond og en Filmcentral. I Stedet for paa dette Grundlag at søge gennemført en selvstændig supplerende Lov, har den højtærede Justitsminister af det foreliggende taget Anledning til at optage hele Biografteaterordningen til en gennemgribende Revision, og Resultatet er det foreliggende Lovforslag, som helt igennem forrykker de Vilkaar for Biografteatervirksomhed, som skabtes i 1933, og som Bevillingshaverne havde Føje til at regne med, at de kunde indrette sig efter. Jeg kan ikke se andet, end at der er noget uberettiget og noget mod den almindelige Retsbevidsthed stødende i dette, at man saaledes bryder ind og med et Pennestrøg ændrer Forhold og Vilkaar, endda uden at man har fundet Anledning til i Overgangsperioden at lempe de nye Bestemmelser nævneværdigt.

Den højtærede Minister gaar ud fra en Betragtning og Tankegang, som er ikke mindre stødende end selve den vilkaarlige Indgriben i de bestaaende Forhold. Ministeren strejfede det selv i sin Forelæggelses-tale, men ikke i det Omfang og med den Styrke, som det sker med i Bemærkningerne til Lovforslaget, som jo er fremsat i det andet høje Ting, og som vi nu beskæftiger os med, efter at det paa visse Punkter er ændret. I disse Bemærkninger ofredes der en rum Plads paa at forklare netop dette, at Bevillingshaveren gennem Bevillingen har faaet et Monopol, som tillader ham uden nogen Arbejdsindsats af Betydning, uden nævne-